

Sygn. akt V CSK 283/13

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku P. B., S. B., L. H., A. A., R. C., E. B., T. H. i W. A.
przy uczestnictwie H. K., R. K., J. K., X. K., T. K.-K., A. W. i Y. K.
o stwierdzenie zasiedzenia służebności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 lutego 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców A. A. i W. A.
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.
z dnia 31 stycznia 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od skarżących na rzecz uczestników postępowania
H. K., R. K., J. K., X. K., T. K.-K. oraz A. W. solidarnie kwotę 120
(sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wnioskodawców A. A. i W. A. od postanowienia Sądu Okręgowego w B. z dnia 31 stycznia 2013 r. należy zważyć, co następuje.

Zgodnie z art. 398 § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparli na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżących rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć. W ocenie skarżących w niniejszej sprawie występuje potrzeba dokonania wykładni art. 292 k.c. jako

budzącego poważne wątpliwości oraz wywołującego rozbieżności w orzecznictwie sądów. Jednakże skarżący nie przedstawili takiej argumentacji jurydycznej, przy pomocy której wykazaliby, że powyższy przepis nie doczekał się wykładni albo niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności interpretacyjne w orzecznictwie sądów w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, zwłaszcza, że art. 292 k.c. w zakresie wskazanym przez skarżących doczekał się już wykładni w orzecznictwie Sądu Najwyższego (zob.: uchwałę 7 sędziów SN z dnia 9 sierpnia 2011 r., sygn. akt III CZP 10/11, OSNC 2011, nr 12, poz. 129, Biuletyn SN 2011, nr 8, s. 6 oraz orzeczenia powołane w jej uzasadnieniu).

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Skarżący ani nie skonkretyzowali przepisów prawnych, z którymi wiążą oczywiste naruszenie prawa, ani nie przedstawili wyodrębnionego wyводу prawnego, którym wykazaliby rażące naruszenia norm prawnych uregulowanych w przepisach niepodlegających rozbieżnej wykładni. Niezależnie od tego wypada wskazać, że jednocześnie powoływanie się na potrzebę wykładni przepisów i oczywistą zasadność skargi nie może z reguły odnieść skutku, jeżeli bowiem oczywistość polega na wykazaniu naruszenia prawa widocznym dla każdego prawnika, to potrzeba wykładni Sądu Najwyższego nie istnieje.

Wobec niestwierdzenia przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz pkt 3 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490).

aw

jw